

22697

ČLAN MEĐUNARODNE ORGANIZACIJE — F I B E P

pres-kliping • press-clipping

(Osnovano 1952. godine)

NOVINSKA DOKUMENTACIJA

NOVINSKO IZDAVAČKO PREDUZEĆE

PRESS PUBLISHING ENTERPRISE

Beograd — Knez Mihajlova 2/IX — Pošt. fak — P. O. Box 95,
Tel. 621-578 — Žiro račun — Current Account: 60801-601-3289.

Isečak iz lista
Newspaper cutting

БОРБА
БЕОГРАД

16. I. 1976

КРОЗ ГАЛЕРИЈЕ И САЛОНЕ

Лични укус или критеријум?

Изложба „Критичари су изабрали 1975.“ у Галерији Културног центра Београда

Када критичари врше избор, да ли подлежу властитим афинитетима или се лекција измиче личној суду и подвржава се извесним принципима које сваки критички став, приступ или методологија мора да има? Ако смо уопште разумели уводне текстове (Коста Васиљковић и Душан Бокић) интенције су биле усмерене према овом другом, али су резултати углавном обрнути.

Слободан Ристић је предложио — арх. Богдана Богдановића, вајара Венију Вучинић — Турински и сликара Александра Цветковића; Коста Васиљковић — сликаре, Слободану Матић, Рубенса Корубина, Марину Накићеновић и Зорана Љутицу; Душан Бокић — сликаре Мићу Поповића, Зорана Павловића и Исака Асланија.

О Цветковићу смо похвално писали у више наврата, а као новину запажамо један колористички моменат. Богдановић је већ „класик“, без симптома који би указивали да би се нешто суштински могло мењати у природи његовог дела, а Венија Вучинић — Турински је вајар профила дефинисаног још у прошлој деценији. Колико обоје могу да персонифицирају дух стваралаштва прошле године, ако је тај моменат битан за концепт специфичне изложбе каква је „Критичари су изабрали 1975.“? Не инсистирајући, међутим, на овим примедбама, морамо признати да је избор Слободана Ристића уједначен и у погледу квалитета дела и значаја уметника.

Од последње изложбе приређене у Салону Музеја савремене уметности, Мића Поповић се усталио у фигуративном сликарству, интелектуално зрелом, чемерне емотивности, критичког у односу на појава око себе, а, пре и изнад свега, ретко студиозном у третирању пиктуралне материје. Платно „Дивцани“ краси изузетна психолошка убедљивост, а облике скоро класичан смисао за карактер. И све је то постигнуто модерним изразима.

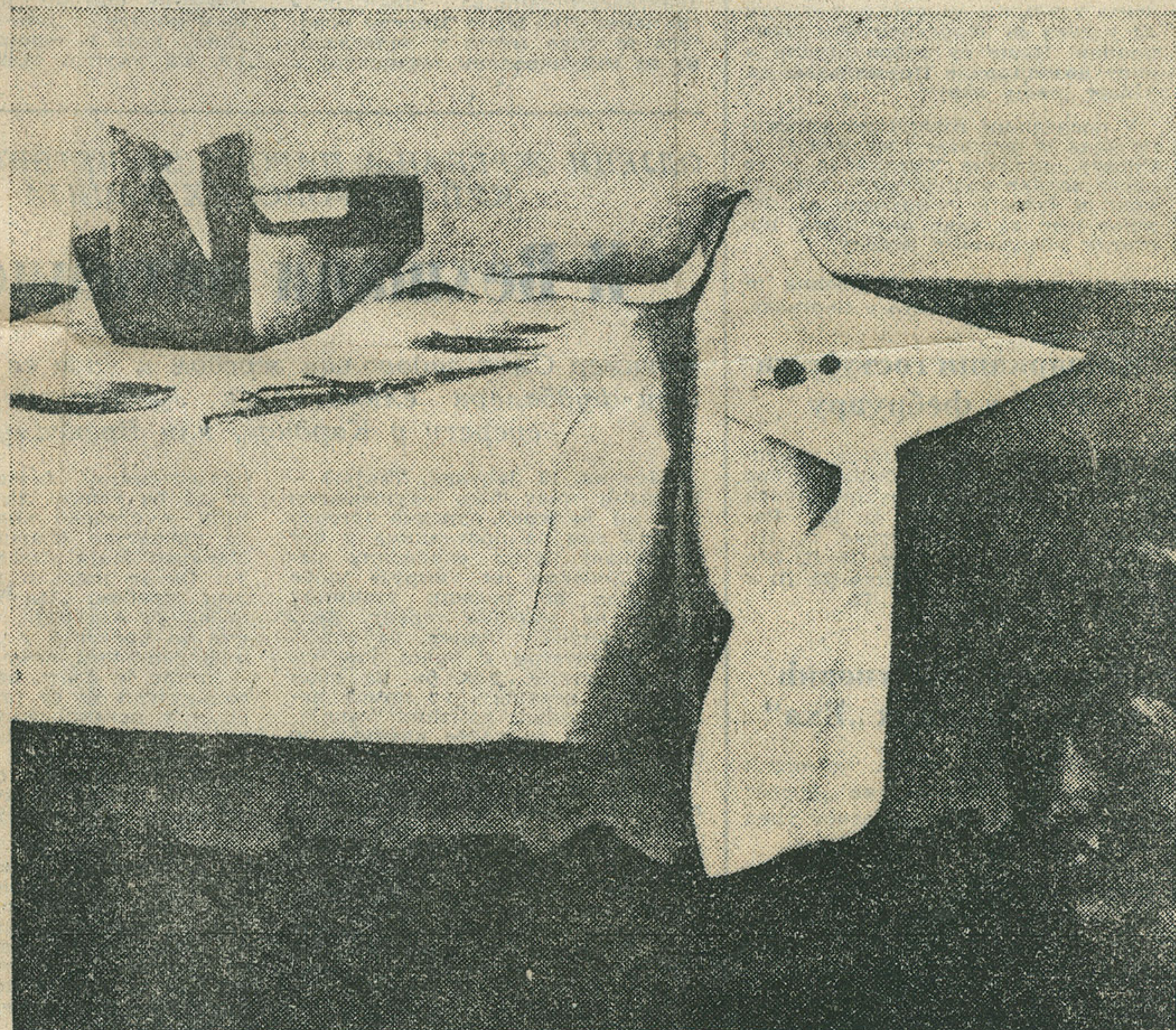
Шта у савременом и креативном смислу значи уметнички »homage« једном великом мајстору прошлости, у конкретном случају Рембранту, најбоље се да разумети кроз слику „У част Рембранта“ Миће Поповића. У њеној сцени остаје на пор групе сасвим младих излагача, чије враћање на класичне изворе је пре знак дезинтеграције од савремене проблематике, сликарске у првом реду, него потврда оновременских вокација у наслеђу прошлости. Духа ренесансе има много ви-

ше у савременим кинетичким објектима или лимнопластици, него у платнима Марине Накићеновић, преузетом кроз надреалну свест Делваоа и Магрита. У принципу, надреализам би био неисцрпљив, али је у београдском сликарству нападано у водама класика надреализма. Без духовног односа, етичког, друштвеног или филозофског одређења а у име савремених побуда и пластичних концепата свако ремек дело прошлости остаје мртво, без обзира да ли у позадини наслуђујемо шетње од холандских портретиста 16. века до Вермера, Ватоа или Рафаела (Матић и Корубин). Пред сликом „У част Рембранта“ сећамо се великог холандског сликара, не због одраног вола, већ због сликарства Миће Поповића.

Због тих и таквих вредности, које доминирају изложбом, још увек остају у снажнијем сећању акварели Зорана Павловића. Као облик асоцијативног поимања, припадају шездесетим годинама и одударају од метаморфозе наших дана, али се намећу спонтаношћу и искреношћу личног доживљаја, а пре свега квалитетом.

Као ранијих година, ова традиционална изложба у Галерији Културног центра је добро посећена. Још једном се потврђује истина да колективне изложбе са концепцијом или осмишљеним радом као подлогом успостављају мост са публиком — иако остајемо резервисани према овогодишњим резултатима.

Зоран МАРКУИЧ

МАРИНА НАКИЋЕНОВИЋ: Сликарство